

Janez Rožencvet:

Kraljevska kri

Tedaj se je kralj Vladislav srdil že bolj zavoljo svoje prenagljene zakletve kakor zaradi izmišljenega kraljevičevega greha. Ni pa še spoznal, da je vsega sam kriv, ker se nikoli ni maral brzdati in se ni hotel o pravem času premagati. Še zmerom ga je slepila brezumna jeza, v kakršni človek vsemu svetu podtika hinavščino, zvijačnost in slabe namene, samo da mu ne bi bilo treba lastnega greha priznati.

Preletel je z očmi pismo kralja Ljudomila in vzdiknil: »Ne, ljubi moj kraljevski brat, iz te moke ne bo kruha! Ne boš mi velikodušnosti hlinil in pri tem na mojo plemenitost prežal! Jaz te primem za besedo!«

In neda bi stvar kaj premislil, je velel pisarju neutegoma odgovoriti kralju Ljudomilu, da sprejme vse pogoje in prav rad ukaže podreti celo kos zidu, ki zapira nekdanjo staro cesto med obema deželama, samo da bo imel plemeniti sosed krajšo in bolj ravno pot. Zato naj kraljevski brat nikar ne odlašaj s svojim obiskom, ker sicer bo moral obiskati kralj Vladislav njega.

Pismo je kralj podpisal, pisar pa z njegovim pečatom zapečatil, nakar je kralj Vladislav škodoželjno ukazal, naj dajo slu namesto njegovega utrujenega konja drugo spočito žival, samo da bo pot hitreje opravil.

Kmalu potem, ko je sel kralja Ljudomila odjezdil, je pa pridirjal na dvor sel njegovih velikašev ter izročil kralju Vladislavu drugo pismo. Kralj Vladislav je pismo prebral in osupnil.

»Bogme, moji sosede ne ponujajo glavo za šalo!« — je dejal in se pokesal odgovora, ki ga je bil dal kraljevskemu sosеду. Čeprav si je na moč prigovaljal,

da mora izpolniti, kar se je vpričo tujih in domačih velikašev zaklel, in da je konec konca res pametneje in ceneje, če pade ena sama glava, pa naj si bo tudi kraljeva, je bil vendar močno potrta, ko naj napiše velikašem kralja Ljudomila, je pisarju dopovedoval, kakšno pismo

V tem pismu je stalo, da je prejasnega kralja Vladislava presenetila plemenita požrtvovalnost potomcev staroslavnih rodov, da blagruje svojega kraljevskega sosedu, ki mu plemiči tako zvesto služijo, da pa na žalost ne more sprejeti glav, ki mu jih ponujajo, čeprav rad prizna, da bi bile take dragocene glave tudi kraljevskega meča vredne.

Tudi temu slu je kraj Vladislav ukazal dati novega, spočitega konja. Pa še boljšega kakor prvemu.

In tako se je prigodilo velikašem kralja Ljudomila, da so od kralja Vladislava prej prejeli odgovor kakor njih gospod. Niso vedeli velikaši, kako naj po tem vljudnem pismu zadevo presoajo, toda nadejali so se, da kralj Vladislav tudi glave svojega kraljevskega sosedu ne bo hotel spprejeti. Morda bo celo sporočil, da odneha od vojne. Nestrpno so čakali, kakšno vest prinese kralju sel, zakaj kralj Ljudomil jim je bil ukazal, da morajo ostati na dvoru, dokler zadeva ne bo jasna.

Niso dolgo čakali. Ali nemilo so bili presenečeni, ko jih je kralj Ljudomil pozval ter jim prebral odgovor kralja Vladislava. Velikaše je posebno žalila zasmehljivost, ki so jo iz pisma začutili, čeprav seveda pisar ni vsega tako osorno napisal, kakor mu je bil njegov gospod velel.

Toda kralj Ljudomil je dejal velikašem:

»Priatelj, zdaj ni važno, kako mi je kraljevski brat odgovoril. Zdaj je poglavitna stvar, da je črno na belem mojo ponudbo sprejel in da bo zato namesto tisoč in tisoč glav padla samo ena. Druga poglavitna stvar je pa, da mi ohranite zvestobo, katero ste mi nekdanj prisegli ter se do zadnjega moža natančno ravnate po mojih ukazih. Vedite, da kdorkoli bi me poskusil ali samo mislil maščevati, bi me mrtvega izdal ter spravljal v nevarnost mojo deželo in mojega sina. Zato je zdaj pokorščina vaša najsvetejša dolžnost!«

In kralj Ljudomil je odbral velikaše, ki naj ga na zadnji poti spremljajo in potem mrtvega s kraljevskimi častmi domov prineso. Drugim je pa ukazal, naj tačas varujejo deželo in kraljeviča Boleslava, ki ne sme niti besedice izvedeti, kam in po kakšnem opravku je odšel oče.

Potem se je začel kralj Ljudomil brez odlašanja pripravljati na pot. Ker je izvedel, da na ukaz njegovega sosedra res podirajo zid, ki je zapiral najkrajšo staro cesto, je ukazal tudi v svojem zidu napraviti vrzel. Tako je bila spet odprta pot, ki je bila skoro dvesto let z dvojnimi zidom pregrajena.

Čeprav niso ne velikaši kralja Ljudomila, ne velikaši kralja Vladislava o žalostni zadevščini nikomur nič pravili, razen svojim ženam, se je stvar vendar kakor blisk raznesla po obeh deželah in še daleč po svetu.

Edina, ki v obeh kraljestvih o vsem tem nista nič vedela, sta bila kraljevič Boleslav, ki je bil zaprt v gradu svojega očeta, in kraljična Zinajida, katero sta na ukaz kralja Vladislava noč in dan stražili stari hišni. Ta dva nista vedela, da se gode stvari, od katerih zavisi njiju sreča. Zato ju ni morila ne skrb ne žalost in oba sta mislila le drug na drugega. Pri tem sta pozabila vesoljni svet, svoje ujetništvo in svoja nesrečna očeta.

Ljudstvo obeh dežel je pa od najnižjega do najvišjega trla bridka žalost zaradi ubogega očeta, ki bo dal glavo za sinovo srečo, in prešinjala huda groza pred nesrečnim kraljem, ki se je v slepi jezi tako pregrešno zaklel.

Zato so se v obeh deželah ljudje trumoma zbirali ob cesti, ki je po nji jezdil kralj Ljudomil z izbranimi velikaši. In zdelo se je, da je za kratek konec življenja v obeh deželah zavladal kralj Ljudomil. Vso pot so ga zvonovi povel-

čevali in ljudje so poklekali pred njim, ki je s svojo požrtvovalnostjo odvrčal gorje od njih. Kralj sam pa je ostal miren in dostojanstven, zakaj resnični junaki ne kažejo zbežanosti niti tedaj, ko gredo vedoma v gotovo smrt.

Ali bridke ure je ta čas preživil kralj Vladislav. Ko je bil odgovoril velikašem svojega kraljevskega soseda, je njegova jeza naglo splahnela in od trenutka do trenutka je bolj jasno spregledal, kam ga je strašna jeza zavedla. Kraljevskemu sosedu, ki mu ni še nikoli nič žalega storil, bo moral kakor rabelj glavo odsekati! Kaj bi zdaj vse dal, da se ne bi bil nikoli tako spozabil in nikoli glave kralja Ljudomila sprejel!

Kralj Vladislav si je vroče želel, naj bi se zgodilo karkoli, da bi se le stvar drugače prekenila. Zelel si je celo smrti, samo da mu ne bi bilo treba krvavega opravka izvršiti. Ali nič se ni zgodilo in tudi smrt se ga ni usmilila. Pri srepem kralju se ni upal nihče posredovati, smrt pride pa po človeka, kadar se njej zdi in ne, kadar si človek želi.

Tako je moral kralj Vladislav za svojo nebrzdano jezo trpeti neznosne muke. Obup se ga je polasčal, ko so se jeli domači velikaši zbirati na dvorišču njegovega gradu, kjer je bila na sredi že pripravljena s škrlatom prekrita klada. Okrog klade so bile pregnjene preproge, ki naj bi prestregle od njegovega meč prelito kraljevsko kri.

XV.

Kraljična Zinajida je sedela zaprta v čumnati, njene misli so bile pa daleč v deželi kralja Ljudomila pri kraljeviču Boleslavu. Izvedela je, da je kraljevič srečno utekel, ter pričakovala, da bo kmalu kaj sporočil. In naj bi bilo to sporočilo še tako kratko, morda ena sama besedica, neizrečeno bi jo razveselilo, ko je bilo že pričakovanje tako sladko.

Sirota ni vedela, kaj se je ta čas hudega spletlo med njenim očetom in očetom kraljeviča Boleslava. Sreča zanjo, zakaj kdo ve, če bi njeno srce več dni toliko strahu in groze preneslo.

(Dalje prihodnjič.)

S. V.:

Snežinke

»Odpri, odpri!« Spusti nas, preljubi, preljubi sveti Peter!«

Tako so prosile male snežinke in nestrpno poskakovale po zlati nebeški dvorani. Sv. Peter pa je stal ob vratih, rožljaj s ključi in počasi gladil svojo dolgo, belo brado. Všeč mu je bila vsa ta mlada, sveža razposajenost in

rad bi bil uslišal prošnjo majhnih snežink.

Ali Bog Oče še ni bil izdal povelja, nebeški pisarji ga še niso bili napisali in sv. Hieronim še ni pritisnil pečate na listino in jo opremil s tekočo številko. Zato tudi sv. Peter ni smel odpreti nebeških vrat.

Da ne bi utrpel na ugledu, je močnejše zarožljaj s ključi potegnil iz žepa robca, ki je bil tkan iz mavričnih barvic in kihnil vanj s tako silo, da je zagrmelo in so slišali odmev celo v deveta nebеса

Snežinke so se prestrašile. S tako mogočnim svetnikom moramo spoštljiveje govoriti, so pomislile.

»Spoštovani svetnik in čuvar nebeških vrat, prosimo odpri nam, da poletimo na zemljo«, so prosile znova.

Ali ob lepoti iz mavričnih barvic tkanega robca so takoj pozabile na svojo prošnjo. Kaj tako lepega še niso bile videle. Poznale so belo barvo, saj so bile same skovane iz najčistejše beline. Poznale so tudi zlato, kajti peruti angeljev so bile zlate in nebеса sama so bila iz čistega suhega zlata. Tu pa so se prelivale barve ena v drugo. Rumena, blede kakor zrelo žito je prehajala v oranžno, ki je bila topla in sočna kakor meso južnih sadov.

Rdeča je žarela. Pela je o cvetju na polju in zamirala v zamolkli barvi strjene krvi. Tajinstvena vijolčasta, v katero se zavijajo o mraku doline, je mešala na jasno modrino neba in tišina

samotnih gorskih jezer je počivala v temno modri. Stroga zelena iglastih gozdov in smrek se je prelivala v svetlo zeleno barvo mladega bukovja.

Z nemim občudovanjem so zrle snežinke na vso to krasoto. Gozdovi, lja, žito, morje, cvetje, kri, zemlja, o vseh teh in še mnogo drugih še skrivnostnejših stvarih so bile že slišale govoriti. Medtem ko so vse poletje angelji z majhnimi, zlatimi kladivci kovali snežene zvezdice, so pripovedovali o časih, ko jih je Bog Oče pošiljal na zemljo da čuvajo človeške otroke. Tako so majhne snežinke že vedle čudovite stvari.

»Ah, morje bi rada videla« je vzdihnila majhna zvezdica, neizmerno je in sinje in grebeni njegovih valov so kakor bele rože.

»A jaz gore! Skalnate noge jim obraščajo gozdovi a skozi bele lise se jim pode oblaki. Prve jih poljublja sonce in najbližji so zvezdam.

»Ne, mesta!« je zaželela druga, »ljudje živijo v njih.

»Rada bi videla doline!«

»Reke!«

»Planjavo!«

»Dimnike!«

»Železne ptiče, ki ne morejo premikati perotil!«

»Rudnike!«

»Ladje!«

»A jaz« je želela tiho majhna snežinka, katero je bil skoval angelj z velikimi žalostnimi očmi, »bi hotela občutiti toplino človeškega srca!«

Vsaka izmed sto, sto in sto tisočih snežink je zaželela nekaj drugega. Nastal je strašen živžav. Sv. Peter pa je počasi in previdno zlagal čudovit robec, ki je bil povzročil ves ta nemir. Komaj ga je bil zložil in ga vtaknil v žep so ga že obsule snežinke, se mu dobrikale in prosile, prosile, naj jim vendar odpre ali vsaj pripre nebeška vrata. Saj bodo samo malo pogledale na zemljo.

Najpogumnejše so sedle celo na njegovo lice in brado. Druge so sledile temu zgledu in naenkrat je izgledal sv. Peter kakor pravi sneženi mož. Že ga je začelo zebsti in zaskrbelo ga je, kaj bo s človeškimi otroci, ako on, ključar zmrzne.

Takrat je pozvončkljalo. Priletel je angelj in prinesel Gospodov ukaz. Na-

pisan je bil na zlati listini in opremljen z nebeškim pečatom.

Sv. Peter je na široko odprl nebeška vrata. Prešerno in veselo so se snežinke vsule na zemljo.

Ljudje so opazili kmalu nato majhen bel oblaček, ki je postajal vedno večji in večji, končno pokril vse nebo in obvisel nad zemljo. Snežinke so se bile za hip ustavile in občudovale, občudovale. Zemlja, po kateri so toliko hrepenele, je ležala pod njimi. Čudovito lepa jim se je zdela — še mnogo lepša kakor so bili pripovedovali angelji.

Posamezne nestrpnije so se odtrgale od drugih in se spustile na zemljo. Kmalu so jim sledile tudi druge in sneg je začel naletavati na gosto.

Ni trajalo dolgo in vsa zemlja je bila bela tako bela in čista kakor da bi kosček raja padel nanjo. A vrata so se začela odpirati in ljudje hoditi po svojih opravkih. V sebi so nosili skrbi in žalosti in le malo veselja je bilo v njih. Sneg v mestu je postal siv in umazan, kajti le srečni ljudje zapuščajo svetle sledi.

Na poljih in v gozdovih pa je ostala belina nedotaknjena. Majhna snežinka ki je želela občutiti toplino človeškega srca, je ležala sredi gozda ob vznožju mlade smreke. Radovedno je gledala okrog sebe in čakala kaj bo.

Po šoli so prišli v gozd otroci. Naradili so sneženega moža, se kepali in od veselja so jim žarela lica. Tudi stara ženica je prišla. Nabirala je suhe vejice. Ko je snežinka ujela nje-

ne oči, je videla v njih le strah in skrb. O mraku so se delavci vračali skozi gozd domov. Trudna jim je bila hoja, roke so tiščali v žepih, v srcih pa jih je zeblo.

Stemnilo se je. Skozi raztrgane oblake je posvetila luna. Gozd je utihnil in snežnika je že hotela zaspiti. Nenadoma je na lahko zaškripal sneg. Dva človeka sta se približala smreki in se ustavila. Ona je imela ogrnjeno tenko volneno ruto in njegov jopič je bil obnošen in oguljen. A mraza nista občutila. Mlada sta bila in veselila sta se svežega snega in lepe noči. Ko so se njune, od dela še trudne roke, srečale, jima je zasijala v očeh, teh čudnih človeških očeh, neizmerna sreča.

Takrat je majhna, bela snežinka začutila, kako toplo je v človeškem srcu, ako v njem prebivata sreča in ljubezen. Vztrepetala je, se stonila in kakor svetla kapljica zdrknila med smrečine korenine.

Kako je pa s tvojim srcem?

Najprej je treba ugotoviti koliko utripov imaš v minuti. To najbrže veš, da utrip najbolje čutiš na zapestju.

Potem postaviš eno nogo na star stol in v teku 15 sekund se vzpneš petkrat počasi z obema nogama nanj, na njem za trenutek obstaneš in stopiš na tla. Tovariš, ki pazi na čas, daje z dviganjem roke takt. Čez 15 minut izmeriš spet utripanje srca. Lahko si misliš, da bo utripanje precej pospešeno. Čez 30

sekund počitka pa se bo srce spet pomirilo in doseglo isto število utripov, kolikor jih je imelo pred vajo. Če imaš normalno 75 utripov, se utripi zvišajo takoj po vaji na 90 in 100. Čez 30 sekund ima srce spet 75 utripov na minuto.

Ali si vrtoglav?

Letalec ne sme biti vrtoglav. Tudi delavci, ki delajo na visokih ogradjah, v višini 100 in več metrov zavarovani le s tenko vrvjo, morajo imeti živce n.oč.

ne kakor jeklo. Po drznosti in spretnosti prav nič ne zaostajajo za cirkuškimi umetniki. Zidarji, tesarji, krovci in pleskarji ne smejo imeti vrtoglavice. Zaradi tega se nikar ne posveti nobenemu teh poklicov, če ne moreš zaupati svojim živcem.

Srečen je le tisti, ki se dan za dnem iznova veseli svojega dela. Izberi si le tak poklic, ki odgovarja tvoji posebni nadarjenosti. Hvala Bogu, da ima vsak človek svoje polje, na katerem se more odlikovati.

Manica:

Miklavž že piše ...

Deček Ciril je posedoval zelo nelepo lastnost, da je rad drvel za nedolžnimi ptički, jih plašil in strašil ter jih čestokrat, kar tako, nekam za kratek čas, na ta ali oni način preganjal.

Na dan pred sv. Miklavžem pa vidimo tega Cirila kako poln veselega pričakovanja, s košaro v roki, koraka k svojemu dobremu stricu »nastavit«. Ve namreč, da Miklavž pusti pri stricu vse lepše stvari in tudi bolj zvrhano mero napravi kakor doma.

Ko ... a stričevo dvorišče, zagleda trop ščinkovcev, ki hiti pobirati po tleh natreseno zrnje. V hipu se porodi v paglavcu hudoben naklep in v tistem trenutku že zgrabi kamen in ga z bliskovito naglico vrže med ptičje krdelo.

Prestrašeni ščinkovčki z glasnim vrščem odlete, le eden, ki ga je zadel Cirilov kamen, obleži na mestu — mrtev.

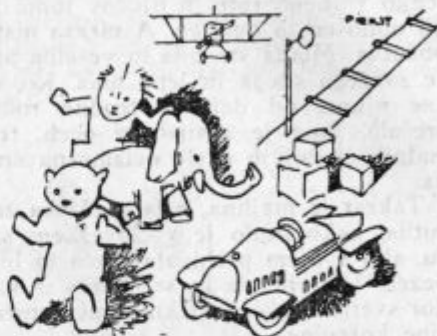
Ko mladi grešnik opazi posledice svojega hudobnega dejanja, se v strahu zdrzne. Tako hudo ni mislil, res ne. Plašno se ozre na vse strani, nato pa olajšano vzdihne.

»Sreča, da me ni nihče videl!«

Toda Ciril se je kruto zmotil. Bistvo okoli dobrega strica je skozi okno videlo vse njegovo neusmiljeno početje. Toda blagi mož mu tisti dan ni rekel žal be-

sede. Niti vedeti mu ni dal, da je doma. Zato je Cirilovo košaro sprejela kar teta, stričeva žena.

Naslednje jutro pa še ni dobro posvetil dan v deželo, ko Ciril že spet pridirja k stricu. Tudi tedaj ne opazi strica nikjer, pač pa mu stopi naproti teta, mu izroči košaro ter mu takoj nato molče obrne hrbet.

Ciril široko zaziha. V košari je samo šiba in — mrtvi ščinkovec.

Lahko si mislimo, s kakšnim srcem je potem ta nepridiprav korakal proti domu, dobro vedoč, da se tudi doma ne o gladko izteklo zanj. Toda ta kazen je bila za Cirila povsem zaslužena in upajmo, da ga je poboljšala.

Otroci, bodite dobri! Miklavž gleda, posluša in piše ...

Rešitev računske naloge

10	38	36	16
32	20	22	26
24	28	30	18
34	14	12	40

JUTROVČKI PIŠEJO

Pravljica o kraljeviču in Marički. V tistih dobrih starih časih, je živel tam za devetimi gorami in vodami mlad kralj, ki je imel tako ogledalce, da je takoj videl, če kateri človek ne govori resnice. Hotel se je poročiti in dobiti pridno in dobro ženo. Zato je predal žezlo za nekoliko časa svojemu vladehlepnemu stricu, sam pa se je napotil v svet, iskajoč žene, ki bi bila dobrosrčna in bi si ne želela bogastva. Povsod je pogledal v ogledalce, a to je vedno potemnelo.

Tako je neki večer prijahal k nekemu potoku, ki se je izlival v malo jezerce. Že dva dni ni našel vode, ne hiše, le tu pa tam je videl kako ptico, ki je žalostno čivkala. Prišel je k vodi, ter je pokleknil da bi pil. Tedaj se mu je zdelo, da je slišal nad sabo neki glas, ki mu je branil. Žejen je bil, pa se je pripognil ter je pil hladilno tekočino. Takrat je sova trikrat kriknila. Kraljevič je zaspal. Prišla je čarovnica, ki je zastrupila vodo in ga je odpeljala k sebi na dom. Tu ga je začarala v rožico, katero je postavila k drugim cvetlicam, katerih je bilo polno, na okno.

Par noči daleč od tega jezerca je stanovala v borni hišici vdova s svojo hčerko Maričko. Mati je umirala in na smrtni postelji je dala svoji hčerki blagoslov in prstan. »Ta ti bo pokazal usmiljenega in dobrega moža«, je rekla in izdihnila. In deklica Marička je ostala sama zapuščena sirota. Napotila se je v svet in tako je vsa žejna dospela do jezera, in ni pila vode, kajti ubogala je glas. Šla je dalje in tako prišla do koč. Vstopila je in pozdravila. Toda nobeden se ni oglasil. Pogledala je okoli ter je opazila cel cvetličnjak rož. Na mizi je videla čudno oblikovano palico, katero je radovedno prijela. Nevede se je dotaknila neke marjetice in iz te rožice je postala deklica. Povedala je dogodek, ter sta skupno oživljali nageljčke, vrtnice, mačehe in druge cvetlice. Tudi kraljeviča je rešila. Ta ni pogledal v ogledalce, nego je kar prosil za njeno roko. Mladi kraljevič se ji je dopadel in ko je videla, da je prstan na roki zažarel, je pristala...

.... Nekaj tednov pozneje se je vršila svatba v glavnem mestu devete dežele. Vsi rešenci so bili povabljeni. Tudi stric se je med tem poboljšal, ter je ob poroki

mladega kralja vse popravil, kar je prej slabega naredil.

Čarovnica pa je padla v jezero, ko je videla vse cvetlične lonce prazne, ter je žalostno utonila... Mladi par pa je vladal še dolgo, dolgo časa, če ne vladata onadva, pa vladajo sedaj njihovi potomci....

Stric Matic, jaz ti priporočim to deželo, ker tu vedno sije solnce, kajti tu boš čisto gotovo izgubil svoj revmatizem, ki te sedaj, gotovo bolj strašno muči.

Te pozdravlja

Koman Viktor, dijak
Ljubljana, Tyrševa cesta 50.

Dva hrošča. Na hrastu sta se srečala dva hrošča. Bila sta si dobra prijatelja.

»Dober dan, prijatelj!« pravi prvi hrošč.

»Bog ga daj«, mu odvrne drugi. »Kako je kaj tovariš?«

»O, slabo, slabo. Dom imam sicer lep, toda kar naprej sem v strahu, da mi krt izvoha samico in zarod. Sam sem pa bolan in sem prej ko slej pripravljen, da me bo konec.«

»Meni se vse bolje godi«, mu odvrne drugi. »Dom imam sicer lep in zarod na varnem kraju. Krt mojega doma nikoli ne izsledí, drugih sovražnikov se pa ne bojim. Zdrav sem in hodim samo na izprehod. Mlad sem in me ne bo še tako kmalu konec.«

Ravno, ko je to izrekel, je priletela vrana z bližnjega drevesa ter ga pograbila.

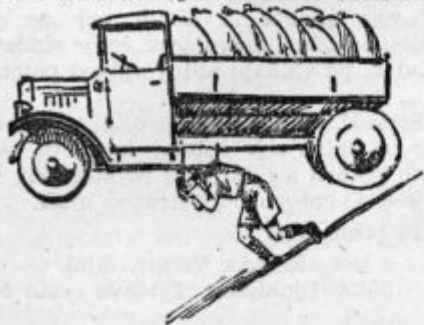
Ko je bil ta še v vraninem kljunu, ga je njegov tovariš zbadal posmehljivo: Kaj ti pomaga vse to, ko pa moraš sedaj poginiti.

Vasilij Ocvirk, uč. II. a razr. mešč. š.
na Viču, Glince XIII-9.

Zračni pritisk

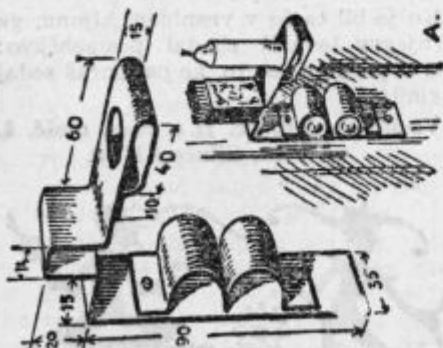
Kakor že veste, so učenjaki izračunali, da znaša pritisk ene atmosfere (zračni pritisk) 1,0336 kg na 1 cm². To se pravi, da znaša zračni pritisk na človeka sred-

nje postave okoli 13.000 kg. Z drugimi besedami to pomeni, teh 13.000 kg — da nosimo v resnici na plečih zvrhoma natovorjen tovorni avto. Toda kako je mogoče, da se pod velikansko težo ne zgrudimo? Kako je mogoče, da se niti malo ne čutimo »obremenjene« in da se moremo povsem neovirano gibati? Nu, da, votli predeli našega telesa vsebujejo zrak, ki ima isti pritisk, kakor zrak okoli nas. Ali lepše povedano: protipritisk v nas uniči zunanji pritisk.

Če pregorijo varovalke

Kolikokrat se pripeti, da pregorijo varovalke. Potem smo običajno v temi, pogosto zaman iščemo svečo, vžigalico in nadomestne varov. Toda pameten

človek, ki hoče biti tudi v takem položaju kos nezgodi, si začasa napravi majhno polico, kakršno predstavlja naša slika, potem ima v danem trenutku vse, kar

potrebuje, takoj pri roki. Slika nam kaže vse podrobnosti in mere. Treba je vzeti dva kosa daljše, ozke pločevine, ki naj ne bo debelejša od 1 mm, približno 35 mm široka in 285, odnosno 140 mm dolga. Daljši kos zvijemo, kakor nam ga predstavlja slika. V gornji del pa napravimo luknjo, ki naj natančno ustreza obsegu sveče. Krajši kos pločevine, ki služi kot držaj za varovalke, upognemo tako, da nam da dva prostora in ga pri, trdimo na že izgotovljeno polico. Vso pripravo obesimo kraj električnega števca. Treba se je z družino le še pomeniti, da se nihče ne bo spozabil nad vžigalicami, ki stoje tik sveče. Sicer se utegne pripetiti, da jih prav takrat, ko jih najbolj potrebujemo, ni pri roki.

Odgovori

1. »Italia«
2. Washington, predsednik Združenih držav.
3. Vezuv.
4. Klic na pomoč z Morsejevimi znaki: S O S.
5. Hidroplane.
6. Charlieja Chaplina.

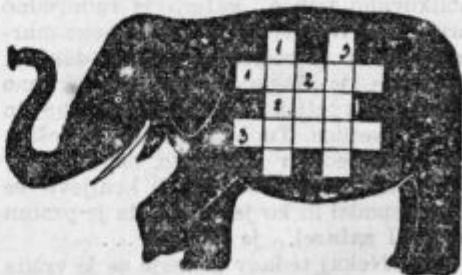
Rešitev zlogovnice
zvon—nebo.

Manica:

Uganka

Kako najlažje in najhitreje izpreme, nič zemljo v beli kruhek?

Križanka „Slon“

- Vodoravno in navpično: 1. mesar, 2. izdelek iz mleka, 3. mesto v Franciji.